

Посрѣдъ нощъ турекытъ тѣпаны и свиркы грѣмнѣхъ, и выкѣтъ на Турцытъ Аллахъ! Аллахъ! въ нападаньето имъ, испълни въздухътъ съ екъ, а сърдцето на Христіенытъ съ страхъ, който са умножи още повече отъ голѣмата тъмнина на нощта. Като дивячъ подплашени отъ леглото си Христіанетъ тѣртыхъ да бѣгатъ и са нахвърляхъ въ Марицата са издавиха, казватъ турекытъ историцы, а останжлитъ ги испотрошихъ Турцытъ безъ никакво съпротивеніе. Това мѣсто и до днесъ са казва *Сърбъ-Сжджжъ*, сир. поражение или потрошеніе на Сърбытъ (*).

Подиръ това дойдохъ при Мурата въ Брусса пратеницы отъ Рагуза да са условятъ съ него че ще му бждѣтъ подчинены и ще му плащатъ 500 дукаты данъ на година, а той да ги защищава и да запазва търговіята имъ въ владѣніята си. Казватъ че при подписваньето на този уговоръ Мурадъ, защото не знаялъ да пише, натопилъ дланьта си цѣла въ мастило, и като ѣж сложилъ надъ книгата, направиль знакъ съ петътъ си прѣстые, отъ което е останжлъ днешния видъ на султанекытъ подписы, наричанъ *тугра* и испълненъ днесъ съ писма, между които са чете името на царствующия Султанъ.

Като са върнж Мурадъ отъ Брусса въ Димотика, той взе да управля обсадата на якыя градъ Чирменъ и настоява за да му са направи единъ прѣкрасенъ палатъ въ Едрене, столица вече на царството до прѣвземаньето на Цариградъ, но всякога пакъ окото му бѣ на новы завоеванія. Той заповѣда на воеводитъ си Тимурташа и Лалашахина да продължавжтъ завоеваніята си на горѣ по Тунджа и край-полытъ на Стара-Планина. И тѣй Тимурташъ прѣвзе Енидже, Казжль-Агачъ и Ямболъ, а Лалашахинъ въ разстояніе на една-двѣ години покори всички по-край Балкана градове като стигнж дори до Ихтиманъ и Самоковъ. А самъ Мурадъ като прѣдвождаше лично войската на истокъ къмъ Черно-Море, завоева градоветъ Каржн-абадъ, Айтосъ, Созо-

(*) Вижъ забѣлжката на 24 страница.